

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18972/2024
03.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Инфостан“ са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Милош Вучковић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Данило Раичевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 19763/22 од 16.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 03.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 19763/22 од 16.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 19763/22 од 16.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 19763/22 од 16.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 2689/22 од 09.06.2022. године, којом је одржано на снази решење о извршењу Првог основног суда у Београду Ив 66944/2012 од 07.05.2012. године, којим је обавезан тужени да тужиоцу, на име главног дуга, за период од марта 2011. године закључно са фебруаром 2012. године, исплати износ од 11.080,99 динара, са законском затезном каматом од 31.03.2012. године до исплате, као и да му на име трошкова извршног поступка исплати износ од 2.344,00 динара и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.400,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби члана 295. и 262. Закона о облигационим односима и члана 460. став 4. ЗПП, након оцене неоснованости приговора застарелости потраживања у смислу члана 378. ЗОО, одржано је на снази решење о извршењу Првог основног суда у Београду Ив 66944/2012 од 07.05.2012. године, којим је обавезан тужени да тужиоцу, на име главног дуга, за период од марта 2011. године закључно са фебруаром 2012. године, исплати износ од 11.080,99 динара, са законском затезном каматом, као и да му накнади трошкове извршног и парничног поступка. Према датим разлозима тужени, применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, није доказао да је у спорном периоду према тужиоцу испунио обавезу плаћања накнаде за пружене комуналне услуге.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Поред наведеног, ревизијом се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је предвиђена искључиво за питања материјалног права, па је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП, што у конкретном случају није учињено.

Из наведених разлога, нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је Врховни суд применом члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предлог за извршење у овој правној ствари поднет је 30.04.2012. године. Вредност предмета спора је 11.080,99 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења предлога за извршење у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**